

EL MÓN REAL

Els poemes de Màrius Torres no són sinó una porta que s'obre a la realitat que aquest poeta ens vol mostrar. Per ells desfilen, de forma equilibrada, records i enyorances de la seva família, com la infantesa viscuda a la torre del padri Manuel; les il·lusions amb què intenta bastir-se un futur com a metge i la crueltat amb què la malaltia i la guerra civil l'allunyen físicament de Lleida i moralment dels ideals a què aspira. És metge, però no es pot curar; la família és republicana, però la pàtria s'enfonsa.

Els seus versos reflecteixen els vincles amb la terra i amb els ideals estroncats; alguns són icones que expressen els sentiments per la ciutat que el va veure néixer, però tots evocuen una realitat llunyana recuperada a través de la nostàlgia i de la memòria que el pas del temps difumina.

Aquest transcórrer dels anys —inexorable—, que podria conformar una realitat trista i depriment, igualment podria conduir el poeta a la desesperació. El procés evolutiu a què ell mateix es veu obligat a adaptar-se —també inexorablement— coartarà el seu món i el seu entorn familiar i d'amistats, tanmateix la poesia constituirà la seva taula de salvació.

Màrius Torres passejant amb el padri Marià (1915)
[Biblioteca Virtual Màrius Torres (UdL)]

LA INFANTESA I LA FAMÍLIA

LA TORRE

El meu avi matern, que va tenir deu fills,
va fer, per a domar-los, una gran torre a l'horta.
Mig corral de pagès sense pany a la porta
i mig parc de senyors amb evònims i grills.

El jardí en el meu temps ja era vell. Acol·lia
amb una confiada paciència de ca,
enyoradís dels oncles que no jugaven ja,
tots els cosins de la segona dinastia.

La casa era molt dolça. Com un codony madur
que tingués nius als ràfecs i gats a la teulada.
Cada hivern es podria, ben tancada i barrada.

Ara que ja sóc gran, i seriós, i dur,
reveig uns baldadors, un pou, un hivernacle,
dibuixats en un blau decorat de miracle.

EL PAS DEL TEMPS

RELLOTGE DE SOL (fragment)

*Nisi signo serenas
A la Maria*

Marca d'ombra que et mous al pas de l'univers,
al mur antic i dolç rodant de segle en segle,
sobre un Temps que en nosaltres és fútil i divers,
només la llum és la teva regla.

Tu mesures, la glòria de la llum al zenit,
la canviant carícia dels angles, la segura
fidelitat d'un ordre que va de l'infinit
fins a la teva pàtina obscura.

Rel·lotge de sol al Mas Blanc (Centelles)
[Foto E. Solans]